

EEN KUIL VOOR EEN ANDER

Eerder verschenen in de reeks De Waal & Baantjer

Een Rus in de Jordaan
Een lijk in de kast
Een dief in de nacht
Een schot in de roos
Een rat in de val
Een mes in de rug
Een licht in de duisternis
Een wolf in schaapskleren
Een tip van de sluier
Een tien met een griffel

De Waal & Baantjer

Een kuil voor
een ander

Lebowski Publishers, Amsterdam 2014

© S.P. de Waal & A.C. Baantjer, 2014
© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2014
Omslagontwerp: Evert-Jan Hielema | XLent Hilversum
Foto auteurs: © Kenny Nagelkerke
Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488 2242 3
ISBN 978 90 488 2243 0 (e-book)
NUR 331

www.simondewaal.com
www.dewaalenbaantjer.nl
www.lebowskipublishers.nl

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm
of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Lebowski is een imprint van Dutch Media Books bv

Hoofdstuk 1

Peter van Opperdoes schoof zijn stoel wat dichterbij het raam en keek uit over de besneeuwde brug tussen de Brouwersgracht en de Prinsengracht. Een kleine vrachtauto probeerde er op te rijden, maar gleed telkens weer naar beneden. Barman Carlo stond buiten met een paar buurtbewoners. Het was een geliefde plek als het sneeuwde en ijzelde, want de brug was vrij steil en op die momenten behoorlijk onneembaar voor auto's. Vroeger wilde het nog weleens gebeuren dat een auto met zo'n vaart terug kwam glijden, dat hij pas tot stilstand kwam tegen café Papeneiland. Sinds een paar jaar stonden er daarom stevige betonnen paaltjes voor de eeuwenoude gevel van de kroeg.

Iedereen in de Jordaan kende de brug en haar gevaren, maar er waren genoeg automobilisten niet op de hoogte van de soms gladde situatie. Daardoor was het op de stoep bij Papeneiland voor toeschouwers vaak de hele dag door spektakel en leedvermaak. Vooral de yuppen met hun grote en dure auto's, die ervan overtuigd waren dat ze met hun flinke wagens makkelijk de brug op kwamen, konden op hilarisch plat Amsterdams commentaar rekenen als ze teruggleden.

Van Opperdoes nam een slok koffie en een hap van zijn croissant, terwijl er buiten gejoel en applaus klonk toen de kleine vrachtwagen uiteindelijk de brug succesvol over was gereden.

Carlo kwam glimlachend en hoofdschuddend naar binnen, waarbij hij een vlaag ijskoude wind meenam.

‘Ze leren het ook nooit. Rij een stukje om en pak de brug bij de Marnixstraat, of de Willemsstraat. Daar heb je geen enkel probleem en kom je ook waar je wezen moet.’

‘Niet iedereen kent de stad zoals wij hem kennen,’ vond Van Opperdoes.

‘Ja, dat is ook weer waar.’

‘Dat weet ik...’ glimlachte de rechercheur.

‘Wil je nog koffie?’ wilde Carlo weten.

‘Ach, ja.’ Van Opperdoes gaf hem zijn kopje.

‘Niks te doen of zo?’

Van Opperdoes haalde zijn schouders op. ‘Zo tegen het einde van het jaar moeten we onze uren opmaken. Overwerk wordt niet meer uitbetaald, en overuren moet je snel opnemen. En nu is het rustig, dus ja...’

‘Dus zit je thuis,’ concludeerde Carlo.

‘Een dagje vrij.’

‘Lekker toch?’

Van Opperdoes haalde zijn schouders op. Het was eigenlijk niks voor hem, thuiszitten en niks doen. ‘Geef mij maar een goed lijk,’ bromde hij.

Carlo lachte. ‘Het is dat ik je ken, maar iemand anders zou raar opkijken als je dat zou zeggen.’

Er klonk weer gejoel van buiten. Carlo en Van Opperdoes keken door de ramen van het oudste café van Amsterdam om te zien wat de aanleiding was.

Een Mini met daarin twee jongedames met lang blond haar werd door een aantal mannen de brug op geduwd. Al glijdend kwam de Mini aan de andere kant van de brug terecht, en hoewel ze probeerden linksaf de Prinsengracht op te draaien, gleed de auto gewoon rechtdoor de Brouwers-

gracht op. De bestuurster gaf het op en reed door, terwijl ze zwaaide om te bedanken voor de hulp.

Carlo pakte de verse koffie en zette die op tafel. ‘En Jacob?’

Van Opperdoes grijnsde. ‘Die zit op het bureau. Heeft zijn uren al in de zomervakantie opgenomen.’

‘Beetje werken is goed voor hem. Leert hij van. Of zit hij nu met zijn duimen te draaien op de Raampoort?’

De ervaren rechercheur haalde zijn schouders op. ‘Waarschijnlijk wel. Als de criminelen een beetje verstandig zijn, dan blijven ze binnen met deze kou.’

Carlo keek hoe een fietser bij de brug aan kwam glibberen, en na een paar waarschuwendere kreten vanaf het terras net op tijd kon stoppen. Het zou niet de eerste zijn die daar lelijk onderuit ging.

‘En anders glibberen ze vanzelf de cel wel in.’

Van Opperdoes glimlachte. ‘Ik glibber de buurt maar eens in. Boodschappen doen.’

De Jordaan rustte onder een witte deken, het was gemeen koud. Van Opperdoes trok zijn montycoat aan en sloeg zijn sjaal om zijn nek. Een voorzichtig zonnetje joeg de wolken weg, en een blauwe lucht verscheen. Dit was het weer waar hij van hield. Koud, maar helder en mooi. De straten zagen er prachtig uit, en op de Noordermarkt leek het alsof de tijd stil had gestaan. Hij stak schuin over en groette de mensen achter de bar bij café Winkel. De schoorsteen rookte daar sowieso dag en nacht vanwege de appeltaarten die gebakken werden. Hij kocht vers brood bij een winkel in de Westerstraat en haalde vleeswaren bij Het Vette Kalfje. Van Opperdoes moest altijd glimlachen als hij die naam zag. In dit pand aan de Tweede Goudsbloemdwarstaat in de Jordaan was al eeuwen een slagerij gevestigd. De slagerij heette van

oudsher Het Vette Varken, met een bijbehorend beeld op de gevelsteen, maar nu een islamitische slager de zaak had overgenomen, was de naam veranderd in Het Vette Kalfje. Het vlees was nog steeds erg goed, net als bij slager Louman even verderop in de straat.

Van Opperdoes liep met zijn tasjes terug naar zijn huis op de Brouwersgracht. De zon bleef schijnen, en hij dacht na over wat hij de rest van de dag zou gaan doen. Thuis blijven, of misschien ergens naartoe. Het was een tijd geleden dat hij naar Artis was geweest. Hij had het altijd prettig gevonden daar, zelfs in de winter. Hij was er vaak naartoe gegaan met zijn vrouw, maar sinds ze overleden was, kwam hij er eigenlijk te weinig, vond hij nu.

Dat ga ik doen, besloot hij. Toen ging zijn telefoon.

Tien minuten later hoorde hij het geluid van een claxon voor de deur. Hij legde de vleeswaren in de koelkast en liep naar buiten. Jacob keek hem grijnzend aan en deed het raampje open.

‘En?’ vroeg Van Opperdoes.

‘Stap maar in en kom maar mee.’

‘Ik kom alleen als het de moeite waard is.’

Jacob knikte. ‘Het zal je niet teleurstellen.’

Van Opperdoes stapte in en ze reden weg. Vlak voor de brug bij Papeneiland wees Van Opperdoes. ‘Ga hier maar rechts.’

‘Ik kom die brug wel over, hoor.’

Van Opperdoes keek hem even schuin aan. ‘Doe het toch maar...’

Jacob stuurde naar rechts en Van Opperdoes zwaaide vrolijk naar de mannen die afwachting voor Papeneiland stonden. Ze keken teleurgesteld toe hoe Jacob de brug ontweek.

‘Waar gaan we heen?’

Jacob zei niets en wees rechtdoor. Van Opperdoes leunde achterover in zijn stoel en wachtte rustig af waar ze uit zouden komen. Jacob reed de Keizersgracht op en dankzij wat minder steile bruggen belandden ze al snel via de Herengracht op de Singel. Bij een kleine zijstraat, de Bergstraat, die afgesloten was voor het verkeer, stopte hij. Op de hoek stond een groot pand, dat overduidelijk niet meer in gebruik was. Een politieauto van de uniformdienst stond op de Singel geparkeerd.

Van Opperdoes keek omhoog naar het pand. Hoewel de Bergstraat nu, in tegenstelling tot jaren geleden, een gezellige straat was geworden, vond Van Opperdoes het pand naargeestig en bijna onheilspellend. Alsof de duvel er mee speelde, verdween plots de zon en verschenen er donkere wolken.

‘Wat is er?’ vroeg Jacob.

Van Opperdoes schudde zijn hoofd, het beloofde niet veel goeds. ‘Is het hier?’

‘Zeker... Vincent is al binnen.’

‘Laten we maar gaan kijken dan...’

Van Opperdoes en Jacob liepen het immense pand in. Nog altijd kon Van Opperdoes versteld staan van de enorme ruimtes die schuil gingen achter de gevels in de Jordaan en op de grachtengordel. Ook hier was dat het geval. Het pand was zeker vier verdiepingen hoog en tientallen meters lang. De ervaren rechercheur moest uitkijken waar hij liep, want hoewel het buiten licht was, kwam het daglicht niet verder dan de gevel. Jacob knipte een felle zaklamp aan, waardoor ze de meeste troep – planken, stenen en bouw materiaal – op de kale betonnen vloer konden ontwijken.

‘Vincent?’ riep Jacob.

‘Hier, achterin...’ hoorden ze de stem van de jonge agent.

Vincent zwaaide even met het licht van zijn lamp hun kant op, zodat ze wisten waar ze naartoe moesten. Aan de achterzijde van het pand zagen ze aparte ruimtes, onderverdeeld door muren. Vincent stond daar, samen met Ukkie, de boomlange agent van de Raampoort.

Even verderop stond een man tegen een muur geleund. Toen Van Opperdoes en Jacob aan kwamen lopen, ging hij rechtop staan en het leek of hij op een seintje van de agenten wachtte om dichterbij te komen.

Maar Vincent sprak eerst de rechercheurs aan. ‘Ze zijn hier aan het werk. Het pand heeft maanden leeggestaan en nu zijn ze aan het renoveren. Dit is een van de werknemers.’ Hij wees naar de man, die zijn schouders nu rechtte. Van Opperdoes knikte de man even toe.

‘Ze zijn hier druk aan het werk. Hij kwam vandaag even wat afmaken. Toen vond hij dit...’

Vincent wees met zijn zaklamp naar een groot gat in een muur, op ongeveer anderhalve meter hoogte. Van Opperdoes en Jacob kwamen dichterbij. Achter de muur bevond zich een donkere ruimte van ongeveer vier bij vier meter. Jacob scheen met zijn zaklamp naar binnen. In een kuil achter de muur lag, half verborgen onder aarde, het lichaam van een man. Hij was overduidelijk dood.

Van Opperdoes fronste en wenkte de man die op hen stond te wachten.

‘U heeft hem gevonden?’

De man stak zijn hand uit. ‘Nijland.’

‘Van Opperdoes. U heeft hem gevonden?’

Nijland knikte. ‘Geen idee hoe hij hier terecht is gekomen.’

‘Wanneer is dit gemaakt?’

‘Geen idee. Ik denk dat iemand een vergissing heeft ge-

maakt. Deze muur hoorde niet opengebroken te worden, hij staat niet op onze tekeningen.’

‘U bent door dat gat naar binnen gegaan?’

‘Klopt. Ik scheen met mijn lamp naar binnen en zag iets liggen dus ben ik gaan kijken. En toen vond ik hem...’

‘Kan het zijn dat hij hier al weken ligt?’

Nijland haalde zijn schouders op. ‘Hij kan hier al maanden liggen. Jaren zelfs voor mijn part. Ik heb daar niks mee te maken.’

‘Niemand heeft hier ooit in gekeken, tot vandaag?’

Nijland haalde weer zijn schouders op. ‘Geen idee. Zoals ik al zei... Van die muur hadden we af moeten blijven, die hoort niet bij ons werk. En verder... ik weet niet wat iedereen hier doet of niet doet. Ik weet niet wie hier allemaal rondloopt, en wie hier naar binnen gaat. Volgens mij wordt dit pand ook door allerlei vage types gebruikt. Dus...’

Jacob keek nog eens naar het lichaam. Het lag er vreemd bij.

‘Kan het zijn dat iemand het lijk door dit gat naar binnen heeft gegooid?’

Het begon Jacob een beetje te irriteren toen Nijland nogmaals zijn schouders ophaalde.

‘Het zou in theorie kunnen, ja.’

‘Dus eigenlijk...’ vatte Van Opperdoes samen ‘... kan alles.’

Voordat Nijland kon reageren, hief Jacob zijn hand op. ‘Ik zie het al. Alles is mogelijk.’

‘Zoets, ja,’ antwoordde Nijland. ‘Ik weet het ook allemaal niet. Ik zag dit liggen, en ik dacht... laat ik jullie maar bellen. Verder wil ik er niks mee te maken hebben. We hebben per ongeluk een gat in die muur geslagen. En daarachter lag dit. Dat is het hele verhaal.’

Van Opperdoes klopte de man op zijn schouder. ‘Dat heeft

u goed gedaan. Mijn collega's zullen even een korte verklaring van u opnemen. Vanaf nu is dit pand een plaats delict. Geef u even een telefoonnummer en een naam van de eigenaar aan mijn collega's. Niemand mag hier verder nog naar binnen. Begrijpt u dat?'

De man knikte. Vincent en Ukkie namen hem mee naar buiten, waarna Jacob de ruimte nog eens bekeek. Hij schudde zijn hoofd, de aanblik was niet prettig.

'Hier...' Hij gaf de lamp aan Van Opperdoes. Die keek uitgebreid naar het lichaam. De man leek door zijn knieën gezakt, en lag ineengedoken en gehurkt in de kuil. Jacob keek naar de muren in het pand waar de man achter verborgen had gelegen. 'Het gaat nog een dingetje worden om hem hier uit te krijgen.'

Van Opperdoes knikte langzaam. 'Iets anders is ook een dingetje... hoe hebben ze die man hierin gekregen? Als ik het zo zie... of ze hebben hem erin gegooid... of ze hebben hem eerst neergegooid en daarna de muur om hem heen gebouwd.'

Jacob pakte zijn telefoon. 'Ik ga de technische recherche bellen. Die mogen dat eens even haarfijn gaan uitzoeken.'

Van Opperdoes liep weg bij het gat en keek rustig om zich heen in de enorme donkere ruimte.

'Wat gaan we hier nog meer vinden?' vroeg hij zich peinzend af.

Hoofdstuk 2

Peter van Opperdoes was buiten op het trappetje van de overburen in de Bergstraat gaan zitten. Op de Singel, die inmiddels was afgesloten voor het verkeer, kwam de witte bus van de technische recherche, nu officieel Forensische Opsporing genaamd, aanrijden. Hij verwachtte de twee vaste onderzoekers te zien, maar in plaats daarvan stapte een jonge vrouw uit, met vrolijk dansend haar. Van Opperdoes stond snel op en liep naar haar toe.

‘Diana!’

Ze glimlachte toen ze hem zag en liep hem tegemoet. ‘Ik hoopte al dat ik je snel zou zien! Hoe is het?’

‘Goed... goed... en met jou? Dat is lang geleden zeg...’

Diana glimlachte. ‘Te lang geleden. Maar het gaat goed. Bevalt me prima bij F.O. En jij? Naar je zin op de Raampoort? Heel wat anders dan de Warmoesstraat, zeker?’

Van Opperdoes knikte. ‘Heel anders. Maar het bevalt goed. Ik zit er al weer een tijdje.’

Ze keken elkaar even aan.

‘Toch altijd vreemd als je elkaar zo lang niet ziet, terwijl je in hetzelfde korps werkt,’ vond Diana.

‘Wel een korps van meer dan vijfduizend mensen... en heel veel bureaus,’ glimlachte Van Opperdoes.

‘Tja, dat is ook weer waar... Wat heb je voor moois?’

Van Opperdoes knikte in de richting van het pand en ging haar voor. ‘Kom maar mee.’

Vincent kwam hen tegemoet lopen. ‘Is er nog iets dat ik kan doen?’

De rechercheur peinsde even. ‘Wil jij de kentekens noteren van de auto’s hier op de gracht? Ik heb geen idee hoelang dat lichaam daar al ligt, maar gewoon voor de zekerheid... dan hebben we ze in ieder geval. En met een paar collega’s even een kort buurtonderzoek doen? Kijken of iemand de laatste tijd iets opvallends gezien of gehoord heeft?’

Vincent knikte. ‘En wat wil je met die man die het lichaam vond?’

‘Nijland? Laat hem maar wachten. Ik wil hem straks nog even spreken. Is Jacob nog binnen?’

‘Ja, volgens mij wel. Ik ga even wat collega’s bij elkaar zoeken en dan gaan we aan de slag.’

Van Opperdoes klopte hem goedkeurend op de schouder en liep door. In het pand stonden inmiddels grote lampen die het interieur fel verlichtten. Diana wachtte even voor ze naar binnen ging en keek om zich heen.

‘Wat een plek zeg.’

‘Had je het moeten zien toen het hier nog donker was...’

Niet alleen de straten rondom het grote pand waren afgezet, ook binnen was ervoor gezorgd dat niemand direct bij het stoffelijk overschot kon komen. Jacob maakte aantekeningen in zijn boekje.

‘Jacob, de technische recherche is er.’

‘Waar?’ Jacob keek om zich heen.

Van Opperdoes wees naar Diana. ‘Hier.’

‘O?’ Hij liep op Diana af en schudde haar de hand.

Ze glimlachte. ‘Diana.’

‘In plaats van Hans en Ton?’ wilde Jacob weten. ‘Ik ben Jacob.’

‘Die zijn op cursus. Ik werk normaal in Zuid, maar neem het centrum er nu bij.’

‘Heel goed,’ bromde Van Opperdoes. ‘Ik ken Diana al lang,

Jacob. Ze werkte eerst ook op de Warmoesstraat.’

Jacob knikte langzaam. ‘Onze commissaris Leo van Straaten komt daar toch ook vandaan? Hebben jullie daar alle drie samengewerkt?’

Van Opperdoes glimlachte bij de herinnering aan die tijd. ‘Dat klopt. Mooie zaken gedraaid, hoor. En vooral veel gelachen.’

‘En wij lachen nooit?’ Jacob keek verongelijkt.

‘Wij lachen net zo veel. Maar wel om andere dingen. En misschien is dat maar goed ook. Wat daar af en toe allemaal gebeurde...’

Diana keek naar de muur achter Jacob, waar ook een felle lamp op gericht stond. Het leek wel alsof het gat waar het lichaam achter lag al het licht dat erop scheen absorbeerde. Het leek dieper en donkerder dan mogelijk.

‘Is het daar?’ vroeg Diana en ze liep langzaam richting het gat. Ze trok handschoenen aan en deed blauwe plastic sloffen om haar schoenen heen voordat ze voorzichtig het gat in keek. Ze scheen zichzelf met een felle lamp bij. ‘Zo hé...’

‘Zeg dat wel,’ beaamde Van Opperdoes.

Diana keek naar de randen van het gat in de muur. ‘Dit hebben ze uitgehakt? En toen het lichaam gevonden?’

‘Zoiets. Er was een werknemer, die vond het lichaam. Maar hij weet niet wie het gat heeft gemaakt, of wanneer. Iemand heeft per ongeluk de verkeerde muur opengebrouwen, maar heeft dat niet aan de voorman verteld en is gewoon stilletjes weggelopen. Maar ja, toen vond iemand dat lijk...’

Diana knipte haar zaklamp uit. ‘De vraag is dus wat er eerder was? Het gat of het lijk? Het kan er al gelegen hebben... of iemand heeft het lijk door het gaat naar binnen gegooid.’

Van Opperdoes glimlachte. ‘Dat is precies de vraag.’

‘Hij zal eruit moeten. Ik denk dat ik even wat versterking

bel. We gaan de muur eerst onderzoeken, dan halen we meer stenen weg, zodat we bij het lichaam komen. Als we dat eruithalen, voorzichtig, kunnen we de sporen veiligstellen. Want hoe dan ook... wanneer dan ook... hij is er in terechtgekomen. Ik denk niet dat hij er zelf in is gekropen.'

Van Opperdoes keek tevreden. Binnen een paar seconden had ze de situatie goed ingeschat en een prima manier gevonden om te werk te gaan.

'Dus jij bent hier nog wel even bezig?'

Diana knikte. 'En je hoeft er niet de hele tijd bij te staan. Ik roep je wel als we weer een stap verder zijn.'

Van Opperdoes vond het prima. 'Dan gaan wij naar buiten. Meneer Nijland even aan de tand voelen.'

Martin Nijland stond bij een van de politieauto's op de Singel, toen de twee rechercheurs aan kwamen lopen. 'Kan ik weg?' vroeg hij.

'Ze gaan het lichaam nu uit de ruimte halen. Zullen wij even naar het bureau gaan?'

Nijland fronste. 'Ik zou niet weten waarom?'

Van Opperdoes kon zijn verbazing niet verbergen. 'Omdat u het lichaam gevonden heeft.'

'En ik heb jullie gebeld. Daarmee heb ik toch mijn plicht gedaan?'

'Zeker. Maar daarmee is het niet helemaal klaar. U kunt ons het een en ander vertellen over de situatie hier. We moeten een verklaring van u hebben, vroeger of later, maar wat ons betreft liever vroeger. Gaat u mee?'

De toon van Van Opperdoes liet weinig ruimte voor discussie. Nijland haalde zijn schouders op. Jacob leidde hem naar de rechercheauto, waarna ze naar het bureau Raampoort reden.

‘Het voelt alsof ik een verdachte ben, zo achter in de auto,’ mopperde Nijland.

‘U heeft daar ervaring mee?’ vroeg Jacob droog.

Van Opperdoes glimlachte, maar Nijland zag er de humor niet van in.

Jacob parkeerde voor het bureau en nam Nijland mee naar binnen. Van Opperdoes kwam er achteraan en volgde de twee mannen snel de trap op naar de researchkamer. Daar stond Nijland nog in de deuropening. Jacob hing zijn jas op en draaide de verwarming nog maar eens wat hoger.

‘Er wordt zeker flink bezuinigd? Het is stervenskoud hier,’ zei Nijland. Het klonk niet eens als een grap, eerder als een verwijt.

‘Het wordt zo wel beter. We zijn ook een tijdje buiten geweest. Gaat u maar vast zitten.’

Jacob keek even naar de man. Hij kreeg een ongemakkelijk gevoel van hem, maar kon niet precies aangeven waardoor dat kwam. Waren het zijn ogen? Jacob keek hem nog eens indringend aan. Zijn ogen leken inderdaad anders, emotioneel.

‘Waar moet ik zitten?’ vroeg Nijland.

‘Waar u wilt. Koffie?’

‘Als die wel warm is.’

Van Opperdoes kwam binnen en hing zijn jas over zijn stoel. Terwijl Jacob koffie zette, observeerde ook hij Nijland.

‘Hoelang werkt u al in dat pand?’

‘Kort. Het meeste is inmiddels gesloopt, en ik was er om wat na te kijken –’

Van Opperdoes onderbrak hem. ‘Wat moest u nakijken?’

‘Heeft u daar verstand van?’

‘Nauwelijks,’ glimlachte Van Opperdoes vriendelijk, ‘...maar vertel het me toch maar.’

‘Ik zal het wel even in leken taal vertellen. Ik moest kijken

of de laatste fase goed uitgevoerd was. Er moet nog meer gesloopt worden, maar dat kon pas nadat bepaalde draagmuren waren weggehaald. Zonder gevaar. Dat snapt u wel, toch?’

‘Nog net.’

‘Nou prima. Dus ik ben binnen, ik ben de boel aan het bekijken, en ik zie dat gat.’

‘En dat gat hoorde daar niet.’

‘Nee. Ik zei al... van die muur hadden we af moeten blijven, hoorde niet bij onze werkzaamheden. En die kuil daarachter ook niet. En dat lijkt al helemaal niet.’

Van Opperdoes hield zijn hoofd een beetje schuin. ‘Hoe lang kan dat gat daar al gezeten hebben en wie zou het gemaakt kunnen hebben?’

‘Volgens mij heb ik daar al eerder antwoord op gegeven. Geen idee. Dat zullen ze me heus niet vertellen, als ze er met een kraan per ongeluk doorheen beuken, want zo zal het wel weer gegaan zijn.’

‘U was vandaag de enige die daar binnen was?’ vroeg Jacob.

‘Dat weet ik niet. Ik ben daar niet de hele dag geweest, dus hoe moet ik dat weten?’

Van Opperdoes leunde naar voren. ‘Kunt u me zeggen wie mij wel antwoord op die vragen kan geven?’

‘Nee. Er hebben hier de afgelopen maanden tientallen mensen rondgelopen. Toen het pand nog gebruikt werd misschien wel honderden. Hoe wilt u erachter komen wie daar binnen is geweest, of wie die kuil gegraven heeft?’

‘Dat hoop ik deels van u te horen. U werkt daar. Bent u ook een soort van opdrachtgever? Of een opzichter?’

De man keek weg. ‘Zoiets. Maar ik wil er niks mee te maken hebben.’

Van Opperdoes haalde zijn schouders op. ‘Maar dat heeft

u al. Daar kan ik niets aan doen. Ik wil graag een lijst met alle werknemers. Iedereen die hier binnen geweest is onder uw verantwoording.'

Nijland keek Van Opperdoes weer aan. 'Ik zal zien wat ik kan doen.'

Jacob leunde achterover in zijn stoel en hield zijn handen achter zijn hoofd. 'Ik snap iets niet helemaal goed. Er is een lijk gevonden in een pand waar u mee te maken heeft. U weet, denk ik, niet wie het is. Toch?

Nijland schudde zijn hoofd.

'Waarom doet u er dan niet alles aan om ons te helpen? Zoiets is toch vreselijk?'

Nijland haalde weer zijn schouders op. 'Het is gedoe. Het is natuurlijk weer criminelen onder elkaar. De een schiet de ander dood, en werkt hem weg. En daar moeten wij onder lijden.'

'Hoezo lijden?'

'Ik zit toch hier? Anders was ik nu thuis geweest.'

Van Opperdoes glimlachte wrang. 'Ja, dat is ongetwijfeld een groot offer om een moord op te lossen, dat u een half-uurtje later thuis bent.'

Nijland keek weer weg.

'Heeft u een legitimatiebewijs bij u?'

Nijland pakte zijn portemonnee en haalde daar een rijbewijs uit.

'En uw adres? En een telefoonnummer?'

Met tegenzin zei Nijland waar hij woonde en wat zijn nummer was. Van Opperdoes schreef het op en legde zijn pen neer. 'U mag gaan.'

'Brengen jullie me naar huis?'

'Sorry, we moeten terug naar de PD. Een moord oplossen.' Hij keek naar het adres dat Nijland net opgegeven had. 'Maar

als ik het zo zie, dan bent u nu dichterbij huis, dan dat u was op de Singel. Dus die afstand heeft u al gewonnen.’

Nijland stond op en liep zonder verder iets te zeggen de kamer uit. Jacob keek zijn collega aan en trok een wenkbrauw op.

‘Wil hij zichzelf nou graag verdacht maken, of lijkt dat maar zo?’

‘Geen idee, Jacob... maar hij deed inderdaad wel erg zijn best.’

In het grote pand was het inmiddels behoorlijk druk geworden. Er stonden wat kruiwagens en het gat in de muur was vakkundig groter gemaakt. De doorgang was nu zo groot als een behoorlijke deur.

Diana zag Jacob en Van Opperdoes, waarna ze haar handschoenen uitdeed en het blauwe mutsje van haar hoofd trok. Inmiddels stonden er ook lampen in de ruimte waar het lichaam lag. Ze wenkte de rechercheurs.

‘Kom eens mee.’

‘Wat dan?’

Ze liepen tot aan de ingang van de verborgen ruimte.

‘We dachten toch dat het dichtgemetseld was? Een aparte muur?’

Ze wees naar de achterzijde van de ruimte. In een hoek, belicht door een van de lampen, zat een deur – zo geplaatst dat het niet opviel.

‘Waar komt die op uit?’ vroeg Van Opperdoes.

‘Geen idee...’ zei Diana. ‘We hebben op jullie gewacht om hem open te maken. Geen idee wat erachter zit.’

Van Opperdoes stapte de ruimte in. ‘Dat zullen we snel weten dan...’